

DINO

KESÄKUU
2017
2

PASI TOIVOLA ON SOVITTELUN AMMATTILAINEN

- Maarit Tastula
”Kirkko opetti
suomalaisia
lukemaan”
- Piispakandidaatit
Hallamaa ja Hintikka

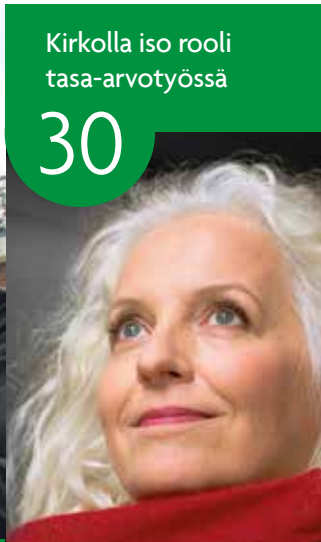
TUTTUJA KASVOJA KUNTAVAALEISSA
TYÖHYVINVOINTI KUNNOSSA KIRKON ALALLA
PERÄKONTTIKIRPPIS AUTTAA VÄHÄOSAISIA

4

Pasi Toivola on sovittelun ammattilainen

Kirkolla iso rooli
tasa-arvotyössä

30

4 Löytöjä työstäni

Pasi Toivola

6 Ajankohtaista

8 Tutkittu

Anna Sofia Salonen

10 Yhteisistä asioista

päyttämään

16 Pitsalaatikko

Hengähdä hetkeksi

17 Toiminnanjohtajan palsta

Tiina Laine

18 Vaikuttajan ääni

Jaana Hallamaa ja

Kaisamari Hintikka

20 Edunvalvonta

23 Puheenjohtaja

Saara Huhanantti

25 Opiskelijan palsta

Janna Renko

26 Hyvin tehty

Moro-kirppis auttaa

vähäosaisia

28 Työkyky

30 Maarit Tastula teki

lyhytelokuvan tasa-arvosta

33 Henki kulkee

Markku Kukkonen

34 3 kysymystä

35 Lakimies

36 Kolumni

37 Tulossa

DINO 2 /2017

JULKAISIJAT
Kirkon Nuorisotyöntekijöiden
Liitto, Rautatieläisenkatu 6,
00520 Helsinki, puh. 044 595 8562
Diakoniatyöntekijöiden Liitto,
Rautatieläisenkatu 6,
00520 Helsinki, puh. 09 150 2487

KNT ja Dtl ovat akavalaisia liittoja.

PÄÄTOIMITTAJA
Arja Lusa, KNT

TOIMITUSSIIHTEERI
Tiina Usvajoki

TAITTO
Hilka Hyvärinen

TOIMITUSKUNTA
Elisa Ala-Kuusisto, Dtl
Hannu Keränen, KNT
Tiina Laine, Dtl
Tiina Usvajoki
Miika Manninen, KNT
Arja Lusa, KNT
Tanja Puhakka, Dtl

ILMOITUSMYNTI
Ruth Kähkönen
Puh. 044 5658562

PAINO
Savion Kirjapaino Oy
ISSN 1798-7628
Painos 4 000 kpl

KANNEN KUVA
Hannu Keränen

Dino ilmestyy 4 kertaa vuodessa.
Seuraava numero ilmestyy viikolla
39/2017.

8. vuosikerta

pääkirjoitus

ARJA LUSA
toiminnanjohtaja, KNT
arja.lusa@knt.fi

Ajattelutavan
muutoksia

MONENLAISTA VAIKUTTAMISTA

LIITTOJEMME JÄSENTEN TYÖN LUONNE JA SISÄLTÖ on pyrkä vaikuttamaan. Diakoniatyöntekijä auttaa ihmisiä ja nuorisotyöntekijä ohjaa lapsia ja nuoria heidän elämänvaiheensa kysymyksissä. Näissä ammateissa uskotaan, että asioihin voi vaikuttaa.

AJATTELEN, ETTÄ KASVATUKSEN JA DIAKONIAN TEHTÄVISSÄ TOIMIVILLA on erityinen vaikuttamisen lahja ja erityistaito. Toinen on vahvempi henkilökohtaisessa vaikuttamistyössä ja toisella on vahvempi taito vaikuttaa ohjaamalla ryhmiä.

TÄSSÄ LEHDESSÄ KERROTAAN YHTEISKUNNALLISESTA VAIKUTTAMISESTA, kun toimittajamme haastatteli uusia kunnanvaltuutettuja. Useat liittomme jäsenistä tulivat valituiksi kunnan valtuustoon varsinaiseksi ja varajäseneksi.

MIELENKIINTOISIA NÄKÖKULMIA VAIKUTTAMISTYÖHÖN avaa sovittelutoiminnasta kertova juttu. Katusovittelussa nuorille tarjotaan mahdollisuus sovittaa rikoksen tunnusmerkit täyttäneet teot.

KUN SANA KOSKETAA, se vaikuttaa sydämessä ja synnyttää ihmisessä mielenmuutoksen. **Kimmo Kajokselle** se merkitsi ajattelutavan muuttamista, kun hän alkoi kuuntelemaan toisinaajattelijoita. **Vuokko Giltig** puolestaan löysi vapaaehtoistyöstä oman tavan auttaa diakoniatyötä. ■

”JOKU NÄKEE JA LAITTA A RAJAT”

Erityisnuorisotyönohjaaja Pasi Toivola on katusovittelun ammattilainen.

Pasi Toivola, 45, valmistui 1995 nuoriso-ohjaajaksi Suolahden Keski-Suomen opistosta. Vuonna 2001 Toivola sai valmiiksi sosiologi-diakonin tutkinnon Pieksämäen diakonia-ammattikorkeakoulusta. Jyväskylän seurakunnan Vaajakosken alueen erityisnuorisotyönohjaajan virassa hän on työskennellyt jo 17 vuotta.

Maaliskuussa 2017 Jyväskylässä alkoi kokeiluna katusovittelutoiminta, johon Toivola lähti mukaan yhdessä Aseman Lapset ry:n työntekijän **Milla Kakon** kanssa. Nyt katusovittelutoiminta on ollut virallisena toimintana Jyväskylän alueella noin kuukauden. Mukana toiminnassa on Pasi ja Millan lisäksi 7–8 vapaaehtoista. He kaikki ovat käyneet Aseman Lapset ry:n **Heikki Turkan** ja **Virpi Roposen** katusovittelukoulutuksen.

– Tyypillisimmin nuori jää kiinni näpistyksestä ja muista varkauksista. Kun nuori jää ensimmäistä kertaa kiinni, voidaan tehdä kahden sovittelijan kanssa sovittelusopimus. Sovitteluun tarvitaan aina nuoren ja hänen vanhempiensa suostumus, Pasi kertoo.

Aika tärkein työkalu

Pasilla on jo yksi onnistunut sovittelu takana.

– Katusovittelutoiminnassa rikoksen tehnyt nuori tulee kuulluksi ja myös rikoksen uhri kertoo oman versionsa. Sitten yhdessä mietitään, miten nuori voi korvata ja hyvittää rikoksensa. Joskus se voi olla pelkkä anteeksipyyntö. Rahallinen korvaus on aina viimeisin vaihtoehto. Nuori ymmärtää yleensä parhaiten tekojensa seuraukset, kun joutuu konkreettisesti sovittamaan rikoksen, esimerkiksi siivoamalla.

Pasi kokee tekevänsä pikemminkin löytävää kuin etsivää työtä.

– Tärkein työkaluni on nuorille annettava aika. Katusovittelutoiminnan hyöty on juuri siinä, että joku näkee ja laittaa rajat ja tekee lopun hölmöilylle. ■

Sovittelua on monenlaista

- Sovittelun juuret ovat yli 20 vuoden takana. Vantaalla alkoi 1983 kaksivuotinen kokeilu, joka oli samalla Suomen Akatemian rahoittama tutkimus sovittelumenettelystä rikosasioissa. Alkuperäisenä kohderyhmänä olivat nuoret rikosentekijät, mutta pian myös aikuiset tulivat kohderyhmiksi. Kokeilussa olivat mukana Helsingin yliopisto, kirkon kriminaalityö ja Vantaan seurakuntayhtymä.
- Suomessa on 32 sovittelutoimistoa tai toimipistettä. Sovittelutoimistojen toimintaan kuuluu mm. rikos- ja riita-asoiden sovittelu- ja palveluiden järjestäminen, valtakunnallinen koordinaatio ja kehittäminen.
- Sovittelutoimistoissa työskentelee sovittelun ammattihenkilöstöä ja vapaaehtoissovittelijoita. Vapaaehtoiset toimivat ammattihenkilöstön ohjauksessa ja valvonnassa. Sovittelun käytännön toteutuksesta vastaa lain perusteella toimialueen sovittelutoimisto.
- Työyhteisösovittelussa ratkaistaan työyhteisöissä olevia konflikteja. Verso-vertaissovittelu on tarkoitettu koululaisten vertaissovitteluun. Perheasioiden sovittelu hoitavat muun muassa seurakuntien perheasiainneuvottelukeskukset. Käräjäoikeuksissa voidaan sovittaa riita-asioita ja lasten huoltoriita-asioita tuomioistuinsovittelussa. Nuoriin kohdistuva katusovittelu on alkanut levitä Helsingin seudulta myös muihin kaupunkeihin. ■

LÄHDE: JARMO LUSA,
ETELÄ-POHJANMAAN SOVITTELU-TOIMISTON JOHTAJA

Kimmo Koiviston työ palkittiin standaarilla

Säkylän seurakunnan lapsi- ja nuorisotyön ohjaaja **Kimmo Koivisto** on toiminut arkkihiippakunnan edustajana KNT:n hallituksessa vuodesta 2006 saakka. Hän on ollut mukana kaikissa KNT:n viime vuosien isoissa murrosvaiheissa. Koivisto on antanut merkittävän osaamis- sekä työpanoksen liiton kehittämiseksi. Hän on ollut valmistelemassa hallituskautensa aikana liiton strategiaa, taloussuunnitelmaa ja kahta sääntömuutosta. Lisäksi Kimmon erityisosaamisella on ollut merkittävä panos ansiomerkkien ja ammattisormuksen uudistustyössä. Liitto kiitti Kimmoa korkeimmalla mahdollisella tunnustuksella eli standaarilla. Luovutettu uusi standaaari oli järjestyksessä toinen. Lämmin kiitos ja onnittelut Kimmolle! ■

Liitto palkitsi Kimmo Koiviston (vas.)

Vuorotteluvapaa ja eläköityminen

Vuorotteluvapaalainsäätö uudistui 1.1.2016, ja samalla vuorotteluvapaasta muodostui pysyvä käytäntö työmarkkinoille. Vapaa- ta voivat hakea kaikki työntekijät, joille on kertynyt työkokemusta vähintään 20 vuotta ja jotka tekevät vähintään 75-prosenttista työ-aikaa. Vuorotteluvapaan pituus on 100–180 kalenteripäivää.

Vuorotteluvapaalle jäämiseen on määritelty laissa yläikäraja. Se tulee aloittaa kolme vuotta ennen kuin vuorottelijalla on mahdollisuus jäädä vanhuuseläkkeelle. Ikäraja lasketaan työntekijän eläkelain mukaisesta vanhuuseläkkeen alarajasta.

Henkilö, jolla on ammatillinen eläkesopimus ja sen mukainen vanhuuseläkkeen alikäraja, voi jäädä vanhuuseläkkeelle suoraan vuorotteluvapaalta. Tätä mahdollisuutta ei muille työntekijöille muodostu, koska vuorotteluvapaa-aikaa on vähennetty, ja se tulee aloittaa kolme vuotta ennen eläköitymistä. Vuorotteluvapaa tulee pitää kokonaisuudessaan kahden vuoden kuluessa vapaan alkamisesta. ■

Kirkon diakonian päivät Lahdessa 2018

Nyt on aika varata kalenteriin ja budjettiin Kirkon diakonian päivät Lahdessa 13.–15.9.2018. Päivät pidetään Lahden Ristin kirkossa ja Sibeliustalossa. Kirkon diakonian päivissä yhdistyvät Diakonia-päivät ja Diakoniatyöntekijöiden päivät. Tämä on ainutlaatuinen tilaisuus osallistua diakonian asiantuntijoiden omille neuvottelupäiville, joita järjestetään vain joka toinen tai joka kolmas vuosi. Päivien osallistumismaksu on 285 euroa sisältäen ohjelman, ruokailut ja juhlaillallisen. Majoitushinnat: yhden hengen huone 128–140 euroa, kahden hengen huone 134–154 euroa. Lauantai-päivän osallistumismaksu on 50 euroa sisältäen ohjelman, lounaan ja kahvin. Tapahtumatiedot tulevat Kirkon koulutuskalenteriin. ■

Kirkolliskokoukselta toimenpiteitä

Toukokuussa kokoontunut kirkolliskokous käsitteli tulevaisuusvaliokunnan esityksiä, joiden pohjalta päätettiin antaa kirkkohallitukselle tehtäviä valmisteluun.

Kirkolliskokouksen linjausten mukaisesti henkilöstön rekrytointia, koulutusta ja osaamista tulee kehittää niin, että se antaa nykyistä enemmän valmiuksia monialaiseen työhön, seurakuntalaisten kohtaamiseen, vapaaehtoistyön rekrytointiin, johtamiseen ja viestintään. Lisäksi kirkkohallituksen tulee tehdä kirkolliskokoukselle selvitys siirtymisestä virkasuhteista työsopimussuhteisiin, johtamistehtävien määräaikaaisuudesta, työaikajärjestelyistä ja tehtäväkierrosta sekä valmistella aiempaa paremmat edellytykset työntekijöiden palkkaamiseen yli seurakuntarajojen ja tehdä asiasta tarpeelliset säädösmuutosesitykset.

Kirkkohallitukselta odotetaan myös esitystä siitä, miten seurakuntalainen voi säilyttää seurakunnan jäsenyyden, kun henkilö muuttaa seurakuntayhtymän sisällä toisen seurakunnan alueelle ja miten puretaan vapaaehtoistyöhön ja seurakuntalaisten oma-aloitteiseen toimintaan liittyvät esteet. Erilaisia toimenpide-esityksiä tehtiin kaikkiaan seitsemän toista ja ne ovat luettavissa Sakastin sivuilla. ■

Diakonian myytinmurtaajat Kirkkopäivillä

Kirkkopäivien yhteydessä pidettiin Dtl:n jäsenten lounastapaaminen, jossa perehdyttiin työelämän ajankohtaisiin asioihin. Kirkkopäivien ohjelmassa Logomossa oli Diakonian myytinmurtaajat, jossa kyseenalaistettiin yleisiä uskomuksia diakoniasta teatterin keinoin. Myytinmurtaajina olivat **Maria Rumpunen, Katja Lahti, Tiina Laine, Marko Pasma, Mia Salmio** ja **Saara Huhanantti**.

Kirkkopäivien ohjelmassa keskusteltiin diakoniaan liittyvistä myyteistä.

Diakonian myyttejä murtaamassa olivat Maria Rumpunen, Katja Lahti, Mia Salmio, Saara Huhanantti ja Tiina Laine.

Member+ on täysin uusi jäsenetupalvelu akavalaisille

Tutustu palveluun: www.memberplus.fi

Ruoka-apu alleviivaa köyhyyden ja elintarvikeyli jäämän ongelmia

Kuvittele lähteväsi ruokaostoksille.

Mitä yksityiskohtia tämä arkinen askare sisältää?

TEKSTI ANNA SOFIA SALONEN, TEOLOGIAN TOHTORI, HELSINGIN YLIOPISTO KUVAT SCANDINAVIAN STOCKPHOTO

Kuvittele jonottavasi kaupan edessä tunteja ennen avaamista. Entäpä jos ostokset olisivat valittu sinulle valmiiksi? Kuvittele, kuinka kassalle päästyäsi sinun ei tarvitsisi maksaa mitään – kaikki olisi ilmaista! Mitä jos sinulle ehdotettaisiin, että käteismaksun sijasta kassalla lausuttaisiinkin yhdessä rukous tai laulettaisiin virsi? Ruokavavassa tällaiset kummallisuudet muuttuvat arkisiksi, ja arkinen ruoanhaku puolestaan yllätykselliseksi seikkailuksi.

Väitöskirjatutkimustani varten vietin aikaa neljässä kristillisessä matalan kynnyksen ruoka-apupaikassa yli puolen vuoden ajan osallistuen liki sataan ruuanjakotilaisuuteen. Havain-

noin toimintaa, kuuntelin ihmisiä ja keskustelin heidän kanssaan. Haistelin tunnelmia ja joskus maistelin ruokaakin.

Ruoka-avun asiakkaat elävät ristiriitaisessa tilanteessa. He ovat sekä syrjäytyneitä että riippuvaisia vallitsevasta kulutusyhteiskunnasta. Syrjäytyneitä he ovat siksi, etteivät voi hankkia ruokaansa kulttuurissamme tavanomaisena pidetyllä tavalla eli ostamalla sitä kaupasta. Riippuvaisia he ovat siksi, että heidän saamansa ruoka-apu ja arkiset elämisen edellytyksensä riippuvat paljolti siitä, mitä meiltä muilta jää yli ja ostamatta.

Ruoka-aputoiminta perustuu suuressa määrin elintarvikejärjestelmän ylijäämälle. Siksi on

vaikeaa ennustaa, kuinka paljon ja minkälaista ruokaa on kulloinkin tarjolla. Erään haastateltavani sanoin ruoka-avun asiakkaan on oltava kuin possu, joka syö sitä, mitä sattuu olemaan tarjolla.

Hätäavusta pysyväksi

Ruoka-apu saapui Suomeen 1990-luvun laman seurauksena. Sen oli tarkoitus toimia väliaikaisena hätäapuna, mutta avun tarve ei loppunutkaan talouden elpessä. Seurakunnat ja järjestöt ovat jatkaneet ruoka-avun jakamista 2000-luvun taloudellisissa nousu- ja laskukausissa.

Suomalainen kertomus ruoka-avun vakiintumisesta väliaikaisesta hätäavusta pysyväis-

luonteiseksi avustustoiminnaksi on meille monille tuttu. Harvoin kuitenkaan huomioidaan, ettei tämä kehitys ole poikkeuksellinen, vaan noudattelee samanlaista kulkua kuin monissa muissa hyvinvoivissa länsimaissa. Esimerkiksi Kanadassa ensimmäiset ruokapankit perustettiin hätäavuksi 1980-luvun taloudellisen taantumun myötä. Kolmessa vuosikymmenessä ne ovat vakiintuneet, järjestäytyneet ja juurtuneet syvästi sikkäläiseen yhteiskuntaan. Ruoka-avulle näyttää olevan luonteenomaista muuttua hätäavusta pysyväksi avun muodoksi.

Taustalla monia kysymyksiä

Ruoka-avun vakiintuminen herättää kysymyksiä paitsi hyvinvointivastuista, myös arkisista menettelytavoista liittyen esi-

merkiksi oikeudenmukaisuuteen, yksityisyyteen ja luottamuksellisuuteen. Kuka, koska ja millä ehdoin on oikeutettu apuun, jonka perimmäinen luonne on vapaaehtoinen lahja?

Ruoka-avun vakiintuminen ja sen mukanaan tuoma järjestäytyminen ja kollektiiviset koordinoinnin hankkeet voivat luoda käytänteitä, jotka osittain vastaavat näihin haasteisiin. Ruoka-avun taustalla vaikuttavat suuret yhteiskunnalliset ongelmat eivät kuitenkaan tule ratkaistuksi vain niiden seurauksia hallitsemalla.

Aikamme paradoksi

Ruoka-apu alleviivaa aikamme paradoksia, jossa ruoka on yhtä aikaa niin halpaa, että sitä voidaan heittää pois ja niin kallista, ettei kaikilla ole varaa sitä ostaa.

Osallistuessaan elintarvikejärjestelmän ylijäämään perustuvan ruoka-avun jakamiseen kirkko ja seurakunnat astuvat paitsi hyvinvoinnin, myös elintarvikejärjestelmän kentälle. On tärkeää huomioida tämä kahtalainen rooli ja pohtia siihen liittyviä eettisiä ja ekologisia kysymyksiä.

Ruoka-apu ei ole ekososiaalisten ongelmien ratkaisu, vaan niiden symboli. Parhaimmillaan se tekee näkyväksi apua tarvitsevan lähimmäisemme, sekä sen joskus tuhlailevankin runsauden, jonka keskellä elämme. Se kutsuu etsimään kestävämpiä ratkaisuja köyhyyden ongelmaan ja keskustelemaan runsauden problematiikasta ja kohtuuden hyveestä. ■

kuntavaalit
.....

YHTEISISTÄ ASIOISTA PÄÄTTÄMÄÄN

Kevään kuntavaaleissa oli ilahduttavan runsaasti ehdolla diakonia- ja nuorisotyön asiantuntijoita. Haastattelimme neljä läpipäässyttä.

Kuviin on poimittu niitä henkilöitä, jotka vastasivat liiton kyselyyn ehdokkuudesta kunnallisvaaleissa 2017.

NÄIN KYSYIMME

1. Mitkä asiat ovat sinulle tärkeitä kunnanvaltuutettuna?
2. Mitä ajattelet sotesta?
3. Miten ammattisi näkyy työssäsi kunnanvaltuutettuna?
4. Näetkö ristiriitaa siinä, että seurakuntatyössä olet ollut kaikkien palvelija ja nyt esiinnyt tietyn puolueen aatemaailman edustajana?
5. Minkä asian haluaisit muuttaa tai korjata suomalaisessa yhteiskunnassa?

MARJO HAUTALA
Nuorisotyönohjaaja, Posio (kesk.)

Uskon, että ainakin näin pienellä paikkakunnalla äänestäjät ovat ennen kaikkea äänestäneet henkilöä, eivätkä puoluetta.

1. Tärkeitä asioita minulle ovat perheiden, lasten ja nuorten asioista huolehtiminen. Ihmisen tulee mielestäni olla keskiössä päätöksenteossa. Päätöksiä tehtäessä asiat ratkaisee yleensä raha. Useimmiten päätökset kuitenkin kohdistuvat ihmiseen. Siksi pitää selvittää, miten päätösten seuraukset vaikuttavat kuntalaisiin eli yksittäisiin ihmisiin.
Kunnanvaltuutettuna toivon, että kuntalaiset ottavat yhteyttä ja kertovat mielipiteitään ja toiveitaan.
2. Sosiaali- ja terveystalouksella menot on kunnissa saatava kuriin. Meillä Posiolla on sosiaali- ja terveyspalvelut ulkoistettu jo viime vuonna. Sen takia menoja on saatu leikattua ja kunnan taloutta korjattua. On mielenkiintoista seurata, kuinka ulkoistus toimii. Monenlaisia mielipiteitä kuntalaisilla varmasti on, mutta minulla on sellainen tuntuma, että palvelut ovat olleet kuntalaisien saatavilla samalla tavalla kuin ennenkin. Jopa paremmin, kun paikkakunnalla on nykyään saatavilla myös erikoislääkärien palvelut.
3. Ammattini ja koulutukseni (kirkon nuorisotyönohjaaja ja KM) takia toivon saavani paikan hyvinvointilautakunnassa. Kasvatuksen ja sosiaalityön asiat ovat vahvinta ja tutuinta aluettani. Kasvatuksen ammattilai-

sena lasten, nuorten ja perheiden elämään vaikuttavat asiat kiinnostavat eniten.

Lähetysseurainä koen läheisiksi myös pakolais- ja maahanmuuttokysymykset.

4. En näe ristiriitaa siinä, että seurakunnan työntekijänä olen mukana myös puoluepolitiikassa. Uskon, että ainakin näin pienellä paikkakunnalla äänestäjät ovat ennen kaikkea äänestäneet henkilöä, eivätkä puoluetta. Siksi koen, että olen myös tässä tehtävässäni kaikkien palvelija, en vain keskustalaisten.
5. Positiivisuutta toivoisin lisää. Positiivinen asenne ihmisiin ja asioihin tuo hyvinvointia jokaiselle. Siihen jokainen voi itse vaikuttaa.

MARJO RUNDGREN
Diakonissa, Rovaniemi (sd.)

Sote herättää ristiriitaisia tunteita.

1. Perheiden, lasten ja ikääntyvien auttaminen ajoissa yhteistyötä tiivistämällä ja toimivia palveluita järjestämällä. Turvalliset ja terveelliset oppimis- ja kasvuympäristöt. Jokainen kuntalainen on avun arvoinen. Myös yksinäisyyden lievittäminen on minulle tärkeää. Tähän pyrimme lisäämällä osallisuutta (asukastupatoiminta) ja kuntalaisten vaikuttamismahdollisuuksia (esim.

kuulemistilaisuudet, kyselyt) jo ennen päätöstentekoa.

2. Sote herättää ristiriitaisia tunteita. Toivon, että asiat valmisteltaisiin riittävän hyvin. Mallissa on vielä paljon avoinna olevia asioita, kuten valinnanvapauslain valmisteluun liittyvät asiat. Kansalaisten palvelujen saatavuus tulee turvata. Sote-alueilla sosiaali- ja terveydenhuollon päätöksenteko siirtyy kuntien yhteistoimintarakenteisiin (maakuntatasolle) ja siten irtaantuu yksittäisen kunnan hyvinvoinnin ja terveyden edistämistä koskevasta päätöksenteosta muuttaen nykytilannetta. Karkaavatko kustannukset käsistä? Saadaanko sittenkään parannettua yhdenvertaisuutta?
3. Koulutukseni antaa laaja-alaisen pohjan toimia valtuutettuna. Diakoniatyöntekijänä kohtaan erilaisissa elämäntilanteissa eläviä ihmisiä ja näen yhteiskuntamme eriarvoistumista. Kaupunginvaltuutettuna pyrin tekemään päätöksiä siten, että ne tukisivat heikoimmassa asemassa olevia kuntalaisia.
4. Kaupunginvaltuutettuna koen tekeväni päätöksiä kaikkien kaupunkilaisten parhaaksi. Näen, että päätöksenteossa eri puolueet tuovat arvomaailmansa kautta arvokkaita eri näkökulmia päätöksiin ja ryhtiä yhteistyöhön sekä käytännön toimintaan.
5. Toivon, että jokaisella suomalaisessa yhteiskunnassa asuvalla olisi perusasiat hyvin ja että jokainen ihminen kokisi edes joskus olevansa arvokas, rakastettu ja onnellinen. Aito läsnäolo ja kohtaaminen kunniaan.

PÄIVI LIU
Diakoni, Pornainen (sd.)

Politiikka on yhteisten asioiden hoitamista, eikä se suju muuten kuin yhteistyöllä.

1. Luottamustehtäviä ei ole vielä jaettu, mutta tärkeintä on pitää kunnan talous kunnossa palvelujen turvaamiseksi. Tänä vuonna saamme kunnan talouden tasapainottamishojelman päätökseen ja valtuusto tekee uudet strategiset linjaukset. Haluan jatkaa vielä kunnanhallituksessa sekä olla mukana perusturvalautakunnan saattohoidossa maakunnan syliin.
2. Kuntamme on mukana Keski-Uudenmaan sotevalmistelussa, jossa kehitetään sosiaali- ja terveydenhuollon palvelujen alueellista sote-mallia Valinnanvapaus-kokeiluhankkeessa. Toivon, että käynnissä olevien kokeiluhankkeiden kautta saatavaa tietoa uudistuksesta hyödynnetään oikeasti ja uudistusta viedään eteenpäin asteittain. Pelkään pakkoyhtiöittämistä ja kustannusten nousua, lähipalvelujen karkaamista ja hoitoketjujen pirstaloitumista sekä henkilökunnan jaksamista tässä uudistusvimmassa. Digitaalisation tuomat innovaatiot eivät ole kaikkien asiakkaiden ulottuvilla, mikä näkyy jo nyt diakonian lisääntyvässä työ määrässä.
3. Koska asun ja teen työni samalla pienellä paikkakunnalla, niin luonnollisesti olen yhdet seurakunnan kasvot. Seurakunnan käden jäljet näkyvät luottamustehtävissäni, ja koen myös arvostusta ammattiani kohtaan. Ammattini takia minut valittiin mm.

kutsuntalautakuntaan. Joskus olen pystynyt auttamaan asiakasta saamaan helpommin esimerkiksi asunnon. Perusturvalautakunnassa se näkyy ehkä eniten, koska diakoniassa kunnan sosiaali- ja terveystalvet, hoito- ja hoivapalvelut sekä kasvatus ovat tärkeitä yhteistyökumppaneita. Olen iloinnut kuluneena kautena erityisesti mahdollisuudestani olla puheenjohtajana Koh-ti omaa kotia -projektin ohjausryhmässä kehittämässä Mustijoen alueella kehitysvammaisten asumispalveluja sekä harrastustoimintaa.

4. Olen ollut diakoniatyössä Pornaisissa vuodesta 1991 ja 1997 lähdin mukaan tuomaan omaa ammatillista osaamistani perusturvalautakuntaan. Suurimmat ristiriidat olen kokenut niissä tilanteissa, joissa olen ollut napit vastakkain viranhaltijoiden kanssa lähtiessäni reklamoimaan asiakkaiden päätöksistä. Pienessä kunnassa ei ole suuria aatteellisia vääntöjä puolueiden kesken, sillä rahat ovat tiukalla. Koen, että valtuutettuna teen työtä kaikkien kunnan asukkaiden yhteiseksi hyväksi. Politiikka on yhteisten asioiden hoitamista, eikä se suju muuten kuin yhteistyöllä. Keskinäisiä välien selvittelyjä tulee inhimillistä kyllä aina silloin, kun itsekkäät pyrkimykset tulevat pintaan mm. luottamustehtäviä jaettaessa.
5. Päätöksenteko tuntuu karkaavan yhä kauemmas kansalaisilta, rahan mahti ja val-lan tavoittelu kovenevat entisestään. Haluaisin kannustaa kansalaisjärjestöjä sekä yksittäisiä ihmisiä saamaan äänensä kuuluvil-le. Kannattaa olla mukana tavalla tai toisella. Päätöksentekoon haluaisin lisätä läpinäkyvyyttä.

MIKKO AIRAS
Erityisnuorisotyönohjaaja, Imatra (kok.)

Teen päätöksiä aina oman arvomaailmani mukaisesti.

1. Haluan viedä eteenpäin erityisesti lasten ja nuorten asioita. Niiden lisäksi minulle on tärkeää kaupungin elinvoiman kasvattaminen. Haluan, että Imatra menestyy myös tulevaisuudessa. Elinvoimaisessa kaupungissa luodaan uusia työpaikkoja ja ja yrityksiä sekä keskitytään aktiivisesti vähentämään nuorisotyöttömyyttä.
2. Imatran terveystalvet siirtyivät jo vuoden 2016 alussa Etelä-Karjalan sosiaali- ja terveystalvet. Meillä on siis jo ensimmäiset sote-askleet otettu. Imatralla on kokemusta siitä, mitä sote tarkoittaa ja tuo tullessaan. Mielestäni tilanne on melkoisen hyvä. Terveystalvet toimivat hyvin ja kaupungin päätöksenteko on ollut ketterää ja napakkaa.
3. Olen työskennellyt päivittäin nuorten parissa. Ensin Espoossa muutamia vuosia ja nyt Imatralla reilut kymmenen vuotta. Nuorten maailma on tullut lähelle, ja katson monia asioita heidän vinkkelistään. Olisi kummallista, jos työni nuorten parissa ei näkyisi mitenkään työssäni kunnanvaltuutettuna. Olen myös luvannut edistää nuorten asioita päätöksenteossa.
4. Teen päätöksiä aina oman arvomaailmani mukaisesti. Jaan monet kokoomuksen arvot, mutta en allekirjoita kaikkia puolueeni valtakunnallisia päätöksiä.
5. Työn tekemisen pitäisi olla kannattavaa. Haluaisin muuttaa järjestelmää siten, että työtä kannattaisi aina ottaa vastaan. Olen omassa työssäni erityisnuorisotyössä sekä yritykseni (Tuplakasi Oy) lastensuojelutyössä huomannut, että jotkut nuoret aikuiset ajattelevat siten, että heidän ei tarvitse tehdä mitään. He tyytyvät niukoihin tukiin ja ovat valmiita elämään niiden varassa. Toivoisin, että työttömiä aktivoitaisiin enemmän ja pienyrityksiä tuettaisiin siten, että lisätyövoiman palkkaaminen olisi helpompaa. Myös tukijärjestelmän pitäisi olla sellainen, että se kannustaa ottamaan työtä vastaan.

Hiljenny hetkeksi, työsi vaatii spirittiä

Seurakunnan työntekijänä luot kaikille muille mahdollisuuksia elää todeksi omaa uskoaan ja hengellisyyttään. Muista hoitaa itseäsi myös hengellisesti, että jaksat hoitaa myös muita.

TIINA LAINE
toiminnanjohtaja, Dtl
tiina.laine@dtl.fi

Pentinkulmasta Etelärantaan

Suomi 100 -juhlien innoittamana luen **Väinö Linnan** Täällä pohjan tähden alla -trilogiaa. Kirjasta tehty elokuva kuuluu ikäpolveni yhteiseen kokemusmaailmaan. Kirjan kuvaus väestöryhmien kohtaamattomuudesta, toisen elämäntilanteen ymmärtämättömyydestä ja epäoikeudenmukaisuudesta on vienyt minut syviin vesiin.

Sata vuotta sitten perustettiin paljon yhdistyksiä. Linnakin kuvaa torpparien yhdistystoiminnan ja ay-liikkeen syntyä. Työväen aktivoituminen ja ammatillinen järjestäytyminen virisivät tarpeesta saada tukea yhteisvoimasta. Haaveena oli kahdeksan tunnin työpäivä ja oikeus ylityökorvauksiin, kuten kirkossa hengellisessä työssä nyt 2017. Erityyppisiä ammatillisia kiltoja oli toki ollut olemassa. Tilalliset halusivat sopia suoraan päivätyöläisten tai torppariensa kanssa, jotta paikalliset tilanteet tulisi paremmin huomioiduksi ja työ joustavasti tehdyksi. Torpparien omien tiluksien hoitoa ei tainnut heistä monikaan huomioida, liekö käväisi edes mielen syrjässä. Pappiloihin sidottujen kirkkoherrojen valinnanvapauskaan ei kummoista ollut. Luottamus ja kommunikaatio ihmisryhmien välillä kadotettiin tuolloin tunnetuin seurauksin.

Elinkeinoelämän keskusliitto (EK) on päätöksilään aikaansaanut sen, että palkansaajakeskusjärjestöjen asema on muutoksessa. Seuraava virka- ja työehtosopimus solmittaneen liittotasolla, meillä JUKOn johdolla. Viimeksi 2007 käytiin sopimusneuvottelut liittotasolla, sittemmin on ollut TUPOa, TYKAA ja KIKYä.

EK:n puheenjohtaja **Mattila** tarinoi keväällä, että heidän perimmäinen tavoitteensa on paikallisiin sopimuksiin siirtyminen. Paikallisesta sopimisesta annetaan keskusteluissa ruusuinen kuva. Miksi ne torpparit järjestäytyivätkään? Paikallisella sopimisella on toki paikkansa.

Kotka-Kymin seurakunnassa tehtiin paikallinen virka- ja työehtosopimus niin, että 36 tunnin leiristä saa automaattisen leirityöaika-hyvytyksen, oli leiri sitten viikonloppuna tai arkena. Lisäksi he sopivat, että leirin johtajapalkkiosta poistuu osallistujamäärän minimi. Hienoa! Hyviä vinkkejä luottamusmiehille ja tavoitteita seurakuntiin! ■

KOLME EHDOKASTA YKSEYDEN VAALIJAKSI

*Helsingin hiippakunnan piispanvaalissa
on ehdolla kolme erilaista vaihtoehtoa.*

Dinon toimitus haastatte-
li Helsingin piispaehdok-
kaista teologian tohtori
Kaisamari Hintikan ja teologi-
an tohtori **Jaana Hallamaan**.
Toimitus ei tavoittanut teologian
maisteri, kasvatustieteen tohtori
Teemu Laajasaloa.

Helsingin piispanvaalin en-
simmäinen äänestyspäivä on 16.
elokuuta.

Hintikka: Kirkko tarvitsee ihmisten taitoja ja lahjoja

Kaisamari Hintikka on kan-
sainvälisissä tehtävissä toimiva
ekumeenikko, joka toivoo, et-
tä kirkko säilyttäisi rankkojen-
kin keskusteluiden keskellä kes-
kinäisen yhteytensä.

Hän on työskennellyt viimei-
set viisi vuotta Luterilaisen maa-
ilmanliiton apulaispääsihteerinä.

Hintikan mukaan kirkon suu-
rin haaste on siinä, miten se op-
pii yhteisönä elämään siten, että
se pystyy pitämään sisällään ih-
miset, joilla voi olla hyvinkin eri-

laisia teologisia mielipiteitä. Mit-
ten kirkko oppii näkemään sen
rikkautena?

– Meidän pitäisi pystyä pa-
lamaan tilanteeseen, jossa yh-
teenkuulumisen tunne ei raken-
nu yhteisen mielipiteen kautta,
vaan moninaisemmalle pohjal-
le, hän lisää.

Kirkon talouden heikkene-
minen seurakuntalaisten vähe-
nemisen myötä on hänen mie-
lestään haaste mutta myös mah-
dollisuus luoda uutta toiminta-
kulttuuria kirkkoon.

– Se on se uusi todellisuus,
jossa kirkko elää. Sen sijaan, et-
tä antaudutaan muutoksen vie-
täväksi ja uhriksi, kannattai-
si miettiä, mitkä ovat ne uudet
mahdollisuudet, jotka nousevat
tästä tilanteesta.

Hintikan mukaan yksi lääke
siihen, että kirkko pystyisi sitout-
tamaan ihmiset yhteyteensä oli-
si seurakunnan tehtävien avaa-
minen entistä rohkeammin seu-
rakuntalaisille. Silloin työ ei olisi
niin työntekijäkeskeistä.

– Kirkon tehtävä on julistaa
evankeliumia. Luterilaisen kä-
sityksen mukaan se on jokaisen
kastetun kristityn tehtävä, ei pel-

kästään seurakunnan palkattu-
jen työntekijöiden tehtävä.

Hintikka sanoo, että kirkko
tarvitsee ihmisiä ja heidän lahjo-
jaan ja taitojaan. Kirkko on yhtä
kuin ihmiset.

– Kirkko ei ole joku organi-
saatio tuolla jossain, vaan minä
kuulun siihen, hän linjaa.

Talouden heikentyessä so-
peutuksiakin on tehtävä. Seura-
kuntien talousrakenteen määrää
sen, miten sopeutuksia tehdään.
Henkilöstösopeutukset vaativat
Hintikan mielestä harkintaa, sil-
lä kirkossa on paljon hyvää osaa-
mista esimerkiksi kasvatusta ja
diakoniatyössä.

– On mieletöntä, miten iso
osa ikäluokasta käy rippikou-
lun. Sillä tavoitetaan niin iso osa
nuoria, että meidän pitäisi olla
siitä ylpeitä ja iloisia. Sitä pitäi-
si vaalia.

Hänen mukaansa on maa-
ilmanlaajuisesti hyvin poikkeuk-
sellista, että Suomessa jokaisessa
seurakunnassa on diakonian
virka. Monissa kirkkoissa maa-
ilmalla diakonia on ulkoistet-
tu jollekin kirkon ulkopuoliselle
taholle.

– Suomessa jokainen seura-
kunta tekee diakoniatyötä, tun-
tee oman alueensa ja sen ihmi-
set. Se on aika kallisarvoista. ■

Hallamaa: Kirkko ei elä poikkeuksellista aikaa

Helsingin yliopiston sosiaalietii-
kan professorina työskentelevän
Jaana Hallamaan mukaan kirk-

ko ei elä tällä hetkellä kaikkine
ravisteluineenkaan mitenkään
erityisen poikkeuksellista aikaa.

– Kirkko on aina elänyt jon-
kun väännön keskipisteessä. Se
tulee ihan siitä, että kirkko elää
maailman menon keskellä – ja
niin sen kuuluu ollakin.

Hän myöntää, että kirkon
asema hallintoauktoriteettina
ja osana esivaltaa murtuu koko
ajan. Se on hänen mukaansa osa
yhteiskunnallisia muutosproses-
seja, jotka saavuttavat Suomen
muuta maailmaa myöhemmin.

– Näitä muutoksia ei pitäisi
pelätä, sillä meillä on ihan mie-
lettömät resurssit. Kirkolla on
luottoa, suurenmoiset työnteki-
jät ja upeita ihmisiä seurakunta-
laisina, jotka työskentelevät ku-
kin omassa arjessaan kristittyinä.

Toista kautta kirkolliskoko-
uksessa istuva Hallamaa muistut-
taa, että aina on olemassa asi-
oita, jotka jakavat ihmisiä eri lei-
reihin. Individualistinen aika-
kausi tarjoaa mahdollisuuden
tehdä vihaisia ratkaisuja, kun
asiat eivät mene niin kuin itse
haluaisi. Yksi esimerkki näis-
tä ratkaisuista on kirkosta eroa-
minen.

– Tässä kirkko toimii viimei-
senä auktoriteettina, jota vas-
taan voi kapinoida. Tästä kapi-
nasta katoaa kuitenkin vähitel-
len teho.

Hallamaan mukaan kirkon
niin sanottuina lihavana vuosi-
na kirkossa totuttiin siihen, että
vain asiantuntijat tekevät asioita.

– Monissa kirkkoissa on jou-
duttu siirtymään tästä ajattelus-

ta pois, ja kaikissa ei välttämät-
tä ole sitä koskaan edes ollut – ja
tämä on nyt meidänkin tiemme.

Hallamaa sanoo, että työnte-
kijälähtöisessä mallissa ihmisiä
pidetään ikään kuin alaikäisinä.
Kun siitä siirrytään pois, ihmi-
sistä tulee täysikäisiä, jotka jou-
tuivat ottamaan vastuuta.

– Ja sehän vastaa luterilaisen
näkemystä kristityn kutsumuk-
sesta. Kirkon toiminta ei ole
työntekijöiden johtamaa vapaa-
ehtoistoimintaa vaan kirkon toi-
minta on sitä, mitä kastetut kris-
tityt omassa arjessaan tekevät.

Tästä kehityksestä seuraa pal-
jon mahdollisuuksia. Siitä voi
seurata paluu kutsumustietoi-
suuteen ja sitoutumiseen. Seura-
kuntalaiset ovat monella tavalla
taitavia asiantuntijoita, joilla on
paljon annettavaa kirkolle.

– Tämän pitää näkyä myös
kirkon toiminnassa, Hallamaa
painottaa. ■

Teemu Laajasalo

Vaalin kolmas ehdokas **Teemu
Laajasalo** työskentelee tällä het-
kellä Helsingin Kallion seura-
kunnan kirkkoherrana. Virkan-
sa ohella hän toimii myös Hel-
singin seurakuntayhtymän joh-
tajana. Laajasalo on tehnyt pa-
pin töiden ohella myös radio- ja
televisiotöitä. ■

KNT:N NIMI JA HALLINTO UUDISTUVAT

Liiton viimeinen vuosikokous pidettiin 28.3.2017 Tampereella. Se päätti uudistaa liiton hallintoa ja hyväksyi joukon sääntömuutoksia. KNT:ssa luovutaan vuosikokousjärjestelmästä ja siirrytään edustukselliseen päätöksentekoon. Vuosikokouksen päätettävänä olleet asiat siirtyvät valtuustolle. Valtuusto tullaan valitsemaan joka neljäs vuosi pidettävillä vaaleilla.

KNT:n hallinnossa on pitkä perinne sillä, että hallintoon valitaan edustajat hiippakunnittain. Tämä perinne jatkuu valtuustopaikkojen jaossa. Sääntöihin on määritelty, että jokaisella hiippakunnalle taataan vähintään yksi edustaja. Valtuusto päättää jatkossa miten 18 (ja 18 vara) valtuustopaikkaa jatkossa täytetään. Valtuusto valitsee jatkossa myös liiton puheenjohtajan.

Liiton nimi muuttuu 1.10.2017 alkaen Kasvatuksen

ja nuorisotyön asiantuntijat KNT ry:ksi. Liiton nykyinen nimi ei ole kertonut jäsenkunnan koulutuksesta ja asemasta työpaikoilla. Se on ollut jäsenhankinnan kannalta rajaava ja jäsenpidollisesti haasteellinen. Kirkon kasvatuksen virkoihin ammattikorkeakoulututkinnot tuottavat kelpoisuudet asiantuntijatehtäviin. Liiton nimi on viestinyt toisen asteen tutkinnon kelpoisuudesta. Nuorisotyönohjaajat ovat kirkon viroissa ja muiden työnantajien palveluksessa asiantuntijatehtävissä. Kirkossa on hallinnon rakenteissa useassa kohdin siirrytty kasvatusalikuiseen terminologiaan. Kasvatus yhdistää useamman työmuodon, mikä kuvaa myös KNT:n jäsenkuntaa. Jäsenkunnassa on mm. varhaiskasvatuksen viroissa olevia, joten liiton nimen on hyvä kertoa koko jäsenkunnasta.

Vuosikokous päätti muuttaa liiton toiminta- ja tilikauden kalenterivuodeksi. Kalenterivuo-

desta poikkeava tili- ja toimintakausi on ollut työläs, koska se poikkeaa liiton toimintojen kannalta keskeisten tahojen ja yhteiskunnan viranomaisten vuosikellosta.

Sääntömuutokseen liittyy siirtymäkausiaädöksiä. Nykyisen hallituksen toimikautta päätettiin jatkaa kolmella kuukaudella 31.12.2017 saakka. Hallituksessa jatkavat ne hiippakuntien edustajat, jotka eivät ole ero- vuoroisia 30.9.2017. Liiton puheenjohtajan **Iikka Kalliokosken** toimikautta jatkettiin nykyisen 30.9.2018 päättyvän kauden jälkeen kolmella kuukaudella 31.12.2018 saakka.

Kokouksessa valittiin liiton ensimmäinen valtuusto. Valtuuston toimikauteen liittyy myös siirtymäkaudesta johtuen kolmen kuukauden poikkeama. Valitun valtuuston toimikausi on 1.10.2017–31.12.2021. ■

Kasvatuksen ja nuorisotyön asiantuntijat KNT ry:n ensimmäiseen valtuuston tulivat valituksi seuraavat henkilöt hiippakunnittain:

Helsinki: Jari Oksanen (Jaana Huovila)
Mirja Kietäväinen (Lauri Koivisto)

Espoo: Minna Suhonen (Mika Ahjosaari)
Juha Pitkä (Tiro Rohkimainen)

Tampere: Antti Ojala (Tarmo Marjamäki)
Kari Mononen (Ville Salminen)

Mikkeli: Anna Kärrä (Tiina Haapiainen)
Timo Lampi (Mikko Airas)

Kuopio: Atte Kääriäinen (Sauli Paavilainen)
Reetta Kankkunen (Hanna Kärsämä)

Oulu: Jari-Pekka Nyssönen (Riina Moilanen)
Tuomas Saarela (Juha Niemelä)

Lapua: Henrik Ketola (Jussi Maasola)
Teemu Kenttä (Alpo Syvänen)

Turku: Kaisa Lahdenkauppi (Päivi Aaltonen)
Arno Heinonen (Timo Havukainen)

Porvoo: Ann-Mari Karlsson (Johanna Terho)
Kristilliset järjestöt: Elise Kyttyä
(Kari Tynkkynen)

PAIKALLINEN SOPIMINEN ON AVATTU

Kirjoittaessani 1/2017 DINOn *Paikallinen sopiminen – Uhka vai mahdollisuus?* -artikkelia, käytiin Kotka-Kymin seurakunnassa jo paikalliseen sopimukseen tähtäviä neuvotteluja leirityöhyvityksestä ja leirin johtajalisästä. Pian lehden ilmestymisen jälkeen sain JUKOn pääluottamusmies **Marko Lammiselta** tiedon neuvottelutuloksesta.

Tällä kertaa kaikki meni kuten kuuluisassa Strömsössä. JUKOn tammikuun luottamusmieskurssilla teroitimme, että paikallista sopimusta harkittaessa tulee aivan aluksi selvittää, kuuluvatko tavoitellut asiat KirVESTES:n mukaisesti paikallisesti sovittaviin. Marko oli minuun yhteyksissä, vaikka koekena luottamusmiehenä varmasti tiesikin, että palkkausmääräyksistä löytyvä johtajalisä ja työaikaääräyksiin lukeutuvat leirityöhyvitykset ovat paikallisesti sovittavissa. Näin JUKOon saatiin samalla tieto, että paikalliset neuvottelut ovat

käynnistymässä. Vahvistin, että sovittavissa ovat, toivotin Markolle tsempejä ja muistuttelin, että pitää minut ajan tasalla neuvottelutilanteesta. Markon aloitteesta neuvottelut käynnistyivät ja sopimus syntyikin sitten niin nopealla aikataululla, ettei väliaikatietoja ehditty juurikaan vaihtaa ennen kuin viesti hienosta lopputuloksesta kilahti sähköpostitilaatikkooni.

Mistä sovittiin ja kuka siitä hyötyi?

Kotka-Kymissä hengellisen työn viranhaltijat saavat leirityöaika- hyvityksenä aina yhden vapaa- päivän 36–60 tunnin leireistä/ retkistä riippumatta siitä, pidetäänkö leiri viikolla vai viikonloppuna. Vapaa pidetään kahden viikon kuluessa. Leirin johtajalisän lukumäärärajasta luovuttiin, ja jatkossa myös pienten mutta samalla monesti vaativien erityisryhmien leirien turvallisuusvastaavat saavat johtajalisän.

En ole kurkistanut Kotka-Kymin työnantajapuolen päiden sisälle, mutta uskon työnantajan olleen valmis sopimaan näistä asioista tietäen, että parannusten hinta on kuitenkin pieni suhteessa saatuun hyötyyn. Leirin vaativuus ja sen raskaus työntekijälle ei katso kalenteria eikä riipu viikonpäivästä. Mahdollistamalla työntekijälle leiristä palautumisen, työnantaja saa vastineeksi levänneen työntekijän antaman paremman työpanoksen. Korvaus, jonka myös pienten leirien turvallisuusvastaavat saavat, koituu myös työnantajan hyödyksi vähintäänkin hallinnon helpotumisena, kun lisää maksettaessa ei tarvitse enää tarkastella ja varmistella, toteutuiko 18 leiriläisen vähimmäismäärä.

Kotka-Kymissä saavutettiin win-win-tilanne, jossa molemmat osapuolet voittivat ja paikallinen sopiminen nähtiin – ja voidaan varmasti jatkossakin nähdä – mahdollisuutena eikä uhkana. ■

SACRUM

YTIMESSÄ

Tapio Luoma
Ytimessä
#365 sytykettä elämään

Espoon piispa Tapio Luoma on tullut tunnetuksi twaarnojen – twiitattujen saarnojen – taitajana. Ytimessä kokoaa kansiansa väliin 365 piispan twaarnaa, yhden vuoden jokaiselle päivälle.
11,60 (12,90)

KIRJAPAJA

11⁶⁰

Heli Harjunpää
Hiljaisuuden tie

– Kristillisiä joogaharjoituksia Sairaalapappi ja joogaopettaja Heli Harjunpää esittelee joogan, jossa keholliseen harjoitteluun liitetään hengellinen sisältö ja rukous.

26,90 (31,90)

KIRJAPAJA

26⁹⁰

Teksivirsikirja

Nuotiton, selkeäfonttinen tumman-sininen teksivirsikirja sisältää myös vuoden 2016 lisävihkon uudet virret. Koko 115 x 190 mm.

21,90 (26,90)

Väh. 50 kpl **19,70**

Väh. 200 kpl **18,70**

KIRJAPAJA

Alk. 18⁷⁰

Ann Voskamp
Särkymisen lahja

Bestseller-kirjailija avaa Jumalan armollisuutta uudella ja tuoreella tavalla. Jumala näkee vahvuuden heikkouksissamme. Hän osoittaa että avain on juuri niissä palasissa, joita epätoivoisesti yritämme liimata kokoon.

25,10 (27,90)

UUSI TIE

25¹⁰

Velj. Löytty
Mandoliini, palmut ja pohjoinen viima cd

Mikko, Sakari ja Jaakko Löytyn veljesyhtyeen levyllä on perinteisiä uudelleen suomennettuja amerikkalaisia gospel-lauluja, sekä kuusi uutta laulua.

19,90 (21,90)

19⁹⁰

Orquestra Montuno
Valon samba cd

Iloinen rytmillinen levy lattarigospelia. Tuottaja Antti Vuori. Äänitys ja miksaus Suikki Jääskä.

19,90 (21,90)

19⁹⁰

Tuomasmessun Tuohus-kuoro
Taizé-lauluja cd

Vihdoinkin – Taizé-lauluja suomeksi! Perinteisiä sekä uudempia, aiemmin levyttämättömiä Taizé-lauluja.

20,00 (21,90)

20⁰⁰

puheenjohtaja

SAARA HUHANANTTI
puheenjohtaja DTL
saara.huhanantti@evl.fi

Muutoksessa – ydintä suojellen

Elämme aikakautta, jota leimaavat jatkuvasti eri viestintäkanavista läpi tunkevat uhkakuvat. Toiset meistä kokevat uhkaaviksi sotia pakenevat maahanmuuttajat, toiset Suomen rajoja puolustavat uusnatsit, joku näkee soten uhkana, joku ilmastonmuutoksen.

Kirkon sisällä jäsenkato ja vähiin käyvät resurssit ovat uhkakuvia, jotka tunkeutuvat kokouksiin, keskusteluihin ja strategioihin. Nämä uhkakuvat saavat toiset seurakunnat tekemään järkeviä suunnitelmia ja varautumaan tulevaisuuteen, toisille ne ovat vielä niin kaukaisia, ettei niitä haluta ajatella. Erityisesti siellä, missä talouden leikkaukset ja virkojen vähenemiset ovat jo tätä päivää, kuuluu huoli ja epävarmuus työntekijöiden puheesta.

Kirkolliskokouksessa talousvaliokunnan puheenjohtaja Tapio Tähtinen maalaili kirkon tulevaisuutta varsin karuilla näkymillä. Jos jäsenmäärä jatkaa nykyistä laskuaan, kuuluu Tähtisen mukaan vuonna 2030 kirkkoon enää alle puolet suomalaisista. Talous heikkenee kaikkialla, mutta toisaalla lasku on rajumpaa ja seurakunnat tulevat olemaan entistä eriarvoisemmassa asemassa. Esimerkiksi Vantaalla voi ennusteiden mukaan vuonna 2040 kirkollisveroa maksaa enää 18 prosenttia kuntalaisista.

Suomalainen diakoniatyö on muuttunut ja sopeutunut uusiin tilanteisiin ja haasteisiin ennenkin. Sisarkodin ajoista on tultu pitkä ja monivaiheinen matka tähän päivään. Laman ajan työttömyys, konkurssit ja ihmisten taloudellinen hätä haastoivat diakoniatyötä aivan erityisellä tavalla ja jättivät myös työhön pysyvän jäljen. Edelleen 2010-luvulla työssä korostuu ihmisten taloudellinen auttaminen. Yhteiskunnasta nousevat tarpeet diakoniaselle

auttamiselle eivät ole vähentyneet, päinvastoin. Muutokset toimeentulokijärjestelmässä, tulevaisuuden sote-uudistukset ja kasvava vanhusten määrä pitävät huolen siitä, että avun tarvitsijoita tulee yhteiskunnassa olemaan entistä enemmän. Mistä löytyy hädän ääripää ja mihin haasteisiin diakoniatyön pitäisi vastata vuonna 2040? Sitä ei kukaan vielä tiedä. Varmaa sen sijaan on, että diakoniatyön on jälleen muututtava ja sopeuduttava uuteen tilanteeseen.

Nuorten tulevaisuusseminaarissa "Kirkko 2025" nuoret pääsivät pohtimaan tulevaisuuden kirkkoa ja muun muassa sitä, miten kirkon tulisi toimia osana yhteiskuntaa. Yksi selkeä näkemys oli, että kirkon toiminnan täytyy muuttua ihmisten mukana tai se kuuhtuu pois. Nuorten mukaan toiminnan täytyy muuttua, mutta sanoman ei. Diakoniatyön sanoma heikkoimman puolustamisesta ja auttamisesta on pysynyt samana tähän päivään. Työmme ydin ei tule koskaan muuttumaan, mutta kuinka muutamme toimintaamme, jotta emme kuuhtuisi pois. Mikä on työmme luovuttamaton ydin? Se täytyy jälleen kerran arvioida uudelleen. ■

KUVA RUUSUKUVA | TARJA ENGBLOM

Millä teillä mielesi on?

Ajatukset voivat liikenteessä olla omilla teillään. OP Liikenneteko esittelee virtuaalimaailman, jossa voit kokea ympäristösi muiden silmin.

Katso milloin olemme kotikaupungissasi: uusi.op.fi/liikenneteko

opiskelija

JANNA RENKO
Kirkon nuorisotyöntekijöiden
liiton opiskelijahallitus,
puheenjohtaja

Terveisiä nuorilta!

KULUNUT KEVÄT on ollut varsin rikas opinnoissani. Keväällä opiskelimme kirkon nuorisotyöntekijän asiantuntijuutta ja tehtäväksi tuli antaa vaikuttamisen mahdollisuus siihen, millaista toimintaa seurakunnassa toivotaan järjestettävän. Kohderyhmäni oli nuoret ja nuoret aikuiset. Tein tehtävän Uskovaiset nuoret -Facebook-ryhmässä, jossa on noin 12 000 nuorta. Kysyin millaista toimintaa he haluaisivat ja millaista toiminnan pitäisi olla, että he viihtyisivät. Tässä on toiveita suoraan noin 60 nuorelta. Kannattaa painaa muistiin.

TOIVOMUKSET SUOSITUIMASTA ALKAEN: raamattu-opetuksia, raamattupiirejä, matkankynnyksen toimintaa, nuorteniltoja, bibliodraamaa ja improvi-
saatiota, nuoret osallisina, vastuunkantamista, ystäviä, hyväksyntää, hengellisyuden jakamista, leirejä, rukoushetkiä, nuorten aikuisten iltoja, kuoroja ja pelailua. Avaan seuraavaksi näistä muutamista toiveista tärkeimpiä teemoja, jotka nousivat kommentteista.

ENSIMMÄINEN KOMMENTTI ALKOI NÄIN: "Ihanaa, että joku kysyy". Pitäisikö meidän siis kysyä nuorilta enemmänkin sitä, mitä he haluavat? Ehdottomasti kyllä. On tärkeää osallistaa nuoria ja tehdä toimintaa heidän näköisekseen. Nuorten osallisuus ja kuulluksi tuleminen ovat nuorille itselleen merkittäviä asioita.

NUORET JANOAVAT RAAMATUN OPETUSTA JA LUKEMISTA. Ei pelkästään siksi, että kristityille Raamattu on tärkeä, vaan myös siksi, että siitä kaivataan opetusta ja saadaan voimaa jokapäiväiseen elämään. Myös huumori ja rentous toiminnassa olivat nuorille suurena toiveena, jotta toiminta ei olisi liian jäykkää.

KAIPUUNA oli yksinkertaisesti toiminnan järjestäminen, sillä nuorille ja perheettömille ei välttämättä ollut mitään toimintaa seurakunnassa. Huolenaiheena oli tiettyjen ikäluokkien pysyminen seurakunnassa. Nuorilta tuli suoraa palautetta, että mitä virkaa meillä työntekijöillä on, jos emme mahdollista nuorille toimintaa?

KOSKETTAVIN TOIVEISTA oli, että nuori hyväksyttäisiin itsensä, eikä häntä hyljeksittäisi ulkonäön vuoksi. Kyseinen nuori ei ole vielä löytänyt seurakuntaa, sillä hän arastelee lähteä mukaan tuomitsemisen pelossa. Työntekijän on erityisen tärkeää kiinnittää huomiota siihen, että jokaisella olisi hyvä ja turvallinen olo. Nuoret kaipaavat nykyään suuresti hyväksyntää ja rakkautta.

Siunausta työhösi. Anna nuortesi vaikuttaa. ■

Ihanaa,
että joku
kysyy.

Tampereen seurakuntien ja Aamulehden Moro-liitteen peräkonttikirppis on saanut suuren suosion. Tapahtumalla kerätään vuosittain jopa 20 000 euroa RuokaNyssen toimintaan.

Vuokko Giltig on ollut monta vuotta mukana vapaaehtoistyössä seurakunnassa.

MORON PERÄKONTTIKIRPPIS VETÄÄ VÄKEÄ

Tampereella suuren suosion saanut peräkonttikirppis tekee hyvää ja toimii esimerkkinä onnistuneesta työelämän kehittämishankkeesta.

Tampereen keskustori lainehtii myyjistä ja ostajista. Moro-lehden peräkonttikirppiksen 400 myyntipaikkaa ja 80 pyöräpaikkaa menevät nopeasti. Ostajia on tuhansia.

Peräkonttikirppis järjestetään yhdessä Tampereen seurakuntien diakonia- ja yhteiskuntavastuun kanssa. Tuotot ohjataan RuokaNysselle, joka jakaa ruoka-apua tamperelaisille. Moro-kirppis on yksi Suurella sydämellä -hankkeen toiminnoista.

Vapaaehtoiset ovat keskeisessä asemassa peräkonttikirppisessä, joka on yksi yhdestätoisesta Kirteko-työelämän kehittämishankkeeseen osallistuneista projekteista. Kirteko-kilpailun voitto meni Haminaan. Tampereen Moro-kirppisidea sai kunniamaininnan muiden kilpailuun osallistuneiden tavoin, jotka eivät sijoittuneet palkintosijoille.

Ei pakkopullaa

Yksi vapaaehtoisista on torikahvilassa työskentelevä **Vuokko Giltig**. Hän on ollut mukana monta vuotta seurakunnan vapaaehtoistyössä. Giltig toimi Pirkkalassa Suurella sydämellä -projektissa ja lähti ystävän innostamana mukaan peräkonttikirppikseen.

– Olen ollut monta vuotta mukana myös Jakamisen päivässä Hervannassa. Peräkonttikirppis on hieno mahdollisuus auttaa ja kerätä varoja. Olen ollut kahvilassa joka kerta, ja sitä ihan odottaa, että pääsee kohtaamaan ihmisiä ja auttamaan varojen keräämistä omalla työllään, Vuokko Giltig toteaa.

Vapaaehtoistyö antaa paljon. Eläkkeellä oleva Giltig on saanut myös uusia ystäviä.

– Lisää vapaaehtoisia tarvitaan jatkuvasti, ja pienikin apu on tarpeen. Tästä jää hyvä mieli, eikä ole pakkopullaa makua!

Näkyvyyttä kirkon työlle

Varojen kerääminen toimintaan on ehkä tutumpaa diakoniatyössä kuin nuorisotyössä. Verovarojen tulvaan ei voida luottaa, vaan on etsittävä uusia keinoja. Ne voivat avata myös ihmisten silmiä.

Tampereen seurakuntien vapaaehtoistoiminnan esimies diakoniasihteri **Katariina Mylläri** sanoo, että peräkonttikirppis on iskostunut loistavasti tamperelaisien mieleen. Se on tuonut uutta intoa, varoja, näkyvyyttä ja yhteistyökumppaneita mukaan.

– Peräkonttikirppis tarjoaa näkyvyyttä ja positiivista mainetta kirkon tekemälle auttamis-

työlle. Se näkyy ja kuuluu katukuvassa sekä mediassa. Lisäksi uusia toimintatapoja kehitellään peräkonttikirppiksen yhteydessä vuosittain. Milloin kerätään silmälaseja kehitysmaihin ja milloin järjestetään hyväntekeväisyysshuutokauppoja ja saadaan myös uusia yhteistyökumppaneita. Tänä vuonna muun muassa Tampereen seudun ammattiotisto teki pullat, Mylläri valaisee.

Yhteistyössä se sujuu

Aamulehden Moro-liitteen tuottaja **Jari Mylläri** on idean takana. Konsepti on selkeä.

– Yhteistyössä jokainen toimija tekee sitä, minkä parhaiten osaa. Moro-lehti vastaa brändin haltijana markkinoinnista. Tampereen seurakunnat vastaavat tapahtuman järjestämisestä ja tuoton ohjaamisesta avun tarvisijoille, Mylläri kertoo.

Seurakunnat saavat paikka- vuokrat ja kahvilatuotot toimintaansa.

– Lisäksi tänä vuonna on yritysten haastekampanja, jolla työllistetään nuoria yksinäisten vanhusten ulkoiluttajiksi, Mylläri jatkaa.

Kolmantena sektorina tänä vuonna on mukana Ekokumppanit. He myivät ylimääräiseksi jääneitä mustekasetteja. ■

TYÖHYVINVOINTI ON KUNNOSSA KIRKON TÖISSÄ

Kirkon työntekijät voivat työssään hyvin, kertoo Kevan työhyvinvointitutkimus. Tulokset ovat parantuneet kahden vuoden takaisesta tutkimuksesta. Silti etenkin seurakuntatyöntekijöiden henkiseen työkykyyn pitäisi kiinnittää huomiota.

Reilusti yli 80 prosenttia kirkon työntekijöistä pitää fyysistä ja henkistä työkykyään hyvänä tai erittäin hyvänä. Mitä nuorempi työntekijä on kyseessä, sitä parempana hän pitää työkykyään.

– Tutkimuksessa jaettiin kirkon alan työntekijät kolmeen ryhmään: seurakuntatyöntekijöihin, hallinto- ja toimistotyöntekijöihin sekä hautausmailla ja kirkon palvelutyössä työskenteleviin. Heidän välillään on jonkin verran eroja työkyvyn suhteen, sanoo työelämäasiantuntija **Laura Pekkarinen** Kevasta.

Haasteena epäasiallinen kohtelu

Hallinto- ja toimistotyöntekijöiden arvio omasta työkyvystään on kirkon alan työntekijöistä paras. Sen sijaan hautausmailla ja palvelutyössä työskentelevien työssä painottuu työn fyysinen raskaus, kun taas seurakuntatyöntekijät pitävät työtään henkisesti kuormittavimpana.

– Koko julkisen alan haasteena on työyhteisöjen sisäinen epäasiallinen kohtelu. Se on hiekin vähentynyt kirkon työpajoilla, mutta silti joka neljäs seurakuntatyöntekijä on viimeisen

vuoden aikana kokenut epäasiallista kohtelua tai kiusaamista esimiehen tai työkaverin taholta. Kokemukset jakautuvat tasaisesti eri ammattialoille ja korostuvat vakituisen henkilöstön kohdalla, Pekkarinen kertoo.

Ikä lisää kriittisyyttä

Työhyvinvointi koostuu useasta palasesta, ja siihen vaikuttavat muun muassa mahdollisuus vaikuttaa omaan työhön, esimiestyö, työyhteisön ilmapiiri, mahdollisuudet kehittyä ammatillisesti sekä työssä viihtyminen.

– Peräti neljä viidestä kirkon alan työntekijästä on sitä mieltä, että pystyy vaikuttamaan omaan työhönsä liittyviin asioihin. Kaksi vuotta sitten tehtyyn tutkimukseen verrattuna vaikutusmahdollisuudet näyttävät pa-

rantuneen. Lisäksi 70 prosenttia on sitä mieltä, että työnantaja tarjoaa mahdollisuuksia kehittyä ammatillisesti. Tämä korostuu etenkin seurakuntatyötä tekevien kohdalla.

Myös lähimmän esimiehen johtamistapaan ollaan melko tyytyväisiä: kaksi kolmesta kirkon alan työntekijästä on tyytyväinen, mutta toisaalta joka viides ei ole. Työntekijöiden ikä vaikuttaa tyytyväisyyteen, sillä kriittisyys esimiehen toimintaa kohtaan lisääntyy iän myötä. Esimerkiksi yli 55-vuotiaista seurakuntatyöntekijöistä joka kolmas ei pitänyt esimiehenä johtamistapaa puolueettomana ja oikeudenmukaisena.

Merkityksellisyyttä, iloa ja innostusta

Tutkimuksessa kysyttiin nyt ensimmäistä kertaa, pitävätkö vastaajat työtään tärkeänä ja merkityksellisenä. Kirkon työntekijöistä peräti 95 prosenttia vastasi kyllä.

– Julkisella sektorilla työskennellään usein ammateissa ja tehtävissä, joihin liittyy vastuu muista ihmisistä ja heidän hyvinvoinnistaan. Se antaa työlle erityistä motivaatiota, Pekkarinen arvioi.

Lisäksi jopa neljä viidestä kertoi kokevansa töissä iloa ja innostusta. Heidän osuutensa on kasvanut edellisestä tutkimuksesta. Työn iloa ja innostusta kokivat erityisesti seurakuntatyöntekijät.

Suuressa roolissa työhyvinvoinnissa ovat myös resurssit. Onko työntekijöitä tarpeeksi ja

onko heillä riittävästi aikaa tehdä työnsä? Kirkon alan työntekijät arvioivat sekä aika- että henkilöresurssit riittäviksi. Hautausmailla ja palvelutyössä työskentelevät suhtautuvat kriittisimmin henkilöresurssien riittävyyteen.

Työnantajan suhtautumisella on väliä

Jos työntekijän työkyky on heikentynyt, hänen pitää lainsäädännön mukaan saada työnantajalta ja työterveyshuollosta tukea. Kirkon alalla tämä tuntuu tutkimuksen mukaan toteutuvan paremmin kuin kunta-alalla. Kirkon työntekijöistä 82 prosenttia koki saavansa tarvittaessa tukea, kun taas kunta-alalla tätä mieltä oli 70 prosenttia työntekijöistä.

– Se, miten työnantaja suhtautuu työssä jatkamiseen yli eläkeiän, vaikuttaa ikääntyvien työntekijöiden eläkevalintoihin. Tutkimuksessa selvitettiinkin tätä vain yli 55-vuotiaiden tai vanhempien vastaajien kohdalla. Heistä joka toinen arvioi, että työnantaja suhtautuu myönteisesti työssä jatkamiseen.

– Heidän näkemyksensä olivat nyt hiukan kriittisempiä kuin kaksi vuotta aikaisemmin tehdyssä tutkimuksessa. Erityisesti hallinto- ja toimistotyössä selvästi harvempi oli sitä mieltä, että työnantaja suhtautuu myönteisesti työssä jatkamiseen yli eläkeiän. Myös seurakuntatyötä tekevien keskuudessa kriittisyys oli lisääntynyt, työelämäasiantuntija Laura Pekkarinen kertoo. ■

MIKÄ TUTKIMUS?

- Keva toteutti julkisen alan työhyvinvointi vuonna 2016 -tutkimuksen yhteistyössä Työturvallisuuskeskuksen Kuntaryhmän kanssa. Tulokset julkistettiin joulukuussa 2016. Edellinen sekä kunta-alan että kirkon alan työoloja ja työhyvinvointia koskeva tutkimus tehtiin vuonna 2014.
- Tutkimuksessa tarkasteltiin työhyvinvointia kunta-alalla ja kirkon alalla. Yhdessä nämä muodostavat julkisen alan.
- Tutkimuksessa haastateltiin puhelimella 2025 julkisen alan palkansaajaa keväällä 2016.
- Tutkimuksessa käsitellään kirkon alan työtä pääasiassa yhtenä kokonaisuutena. Ammattialakohtaiset havainnot on kirkon alan henkilöstön osalta jaoteltu kolmeen osaan:
 - > seurakuntatyö (mm. lastenvohjaajat, kirkkomuusikot, nuorisotyönohjaajat, seurakuntapastorit ja diakonit)
 - > hallinto- ja toimistotyö (tähän osioon kuuluvat muun muassa toimistosihiteerit, tiedottajat, seurakuntasihiteerit, talouspäälliköt ja kanslistit)
 - > hautausmaat ja kirkon palvelutyö (mm. seurakuntamestarit, suntiot, vahtimestarit, siivoajat ja emännät)

ROHKEUS, SITKEYS JA SUURI SYDÄN

Maarit Tastula on tehnyt viimeisimpänä ohjelmaansa lyhytelokuvan Tasa-arvon historia.

Lyhytelokuva käsittelee naisten tasa-arvoisten oikeuksien syntyä ja palaa historiassa taaksepäin. Esille nousee myös kirkko, jonka vaikutuksesta Suomeen saatiin kaikille tasa-arvoinen mahdollisuus käydä koulua.

TEKSTI ELIISA ALA-KUUSISTO | KUVA SEPPO SARKKINEN/YLE KUVAPALVELU

Maarit Tastula on tottunut pureutumaan niin poliitikkojen kuin arjen selviytyjien tarinoihin. Alun perin hänestä ei pitänyt tulla televisiotoimittajaa.

– Minusta piti tulla jossain vaiheessa eläinten käyttäytymistieteilijä. Viihdyin nuorena paljon ravi- ja hevostallilla. Kesytyin hevosia, joita ihminen oli kohdellut huonosti. Se kasvatti minulle isot korvat. Oli pakko oppia kuuntelemaan, lukemaan eläimen kehon kieltä ja rakentamaan keskinäistä luottamusta. Näistä opeista on ollut paljon hyötyä työssäni toimittajana, Tastula kertoo.

Raamatusta uusi maailma

Halu vaikuttaa ja muuttaa maailmaa lähti omasta tahdosta.

– 1960-luvulla vartuin iltatähtenä perheessä, jossa isä oli puuseppä ja äiti oli kotona lasten kanssa. Kotona ei kirjavisitystä arvostettu yhtä paljon kuin käsillä tekemistä, mutta opin lukemaan jo alle 5-vuotiaana. Minusta tuli kirjaston asiakas saman tien. Kotoa löytyi tasan kaksi kirjavaihtoehtoa; Raamattu ja **Sillanpään** Ihmisiä suviyöissä. Vanhempien mielestä Raamattu oli parempi valinta. Niinpä tunsin jo ennen kouluunmenoa hyvin Joosefin Egyptin valoituksen ja Mooseksen erämaa-

vaellukset. Vanhan testamentin tarinat veivät kohti uusia tarinoita, joita kirjaston hyllyillä riitti, Tastula muistelee.

1960-luvun Suomi oli vielä sukupuoliroolien suhteen vanhakantainen maa. Tastulan perheessä oli kolme tyttöä, ja hän muistaakin, miten sukulaistädit surkuttelivat vanhempien kovaa kohtaloa, kun ”ei teillekään poikia perheeseen suotu”.

– Tämä lause sai halun näyttää niin itselle kuin perheelle, että kyllä minusta on johonkin, vaikka olenkin tyttö.

Tastulasta tulikin sukunsa ensimmäinen yliopisto-opiskelija.

Lyhytelokuva tasa-arvosta

Tastula pitää YLE:n arkistojä historiallisena aarteena. Hän sai niistä aineistoa lyhytelokuvan tekoon, joka käsittelee kansakuntamme kulkua vaikeuksien kautta voittoon. Rohkeus, sitkeys ja suuri sydän ovat olleet avainsanoja tasa-arvon syntymisessä.

– Omien teini-ikäisten lastenikin on ehkä vaikea tajuta, minkälainen menestystarina satavuotias Suomi on. Moni asia, joka on heille itsestäänselvyys, on saavutettu kovalla työllä ja sitkeällä sydämellä. Suomalaiset ovat samankaltaisesti nousseet ryysyistä rikkauksiin. Suomalaiset naiset, jotka alkoivat vaatia tasa-arvoa ja äänioikeutta itselleen, eivät lannistuneet, vaikka heitä pilkattiin ja heille naurettiin.

Lyhytelokuvassa kerrotaan, miten Suomen naiset saivat pikku hiljaa äänioikeuden, mahdollisuuden opiskella ja ylittää vaikkotaan oman elämänsä kulkuun ilman, että kukaan miespuolinen sukulainen tai Suomen laki sitä pystyi estämään.

– Mielestäni koulussa on joutunut liian vähän historian opetusta. Historia todistaa, että asioihin voi vaikuttaa ja että unelmen eteen kannattaa tehdä työtä.

Kirkko patisti lukemaan

Tastula näkee **Martti Lutherin** aikansa vallankumouksellisenä vaikuttajana.

– Luther halusi, että jokaisella on oikeus henkilökohtaiseen

uskoon ja edellytti, että jokaisella tulisi siksi olla oikeus perheeseen itse Raamattuun eikä luottaa pelkästään pappien tulkintaan. Se edellytti lukutaitoa, Tastula pohtii.

– Kirkko opetti vuosisatoja ennen kansakoulua ihmisiä lukemaan myös meillä Suomessa. Kinkereillä kuulusteltiin Katekismusta, kiertokoulussa opetettiin aakkosia ja kirjoittamaan ja rippikouluun tuotiin nuoria jopa käsiraudoissa, jos ei rippikoulu muuten houkutelut. Se oli oman aikansa pakkosuomea, jota moni piti ajan tuhlaamisena turhuuteen. Vasta vuosisatoja myöhemmin tajuttiin, miten tärkeä tekijä lukutaito oli koko kansakunnan menestystarinan kannalta, hän jatkaa.

Tastula arvostaa luterilaista demokratian pohjavirettä. Sekä tytöille että pojille haluttiin antaa samanlainen opetus.

Snellman ja Cygnaeus

Tastula pohtii myös kirjailija J.V. Snellmannin (1806-1881) aikaista ihanneyhteiskuntaa sekä pappi Uno Cygnaeuksen (1810-1888) vaikutusta koulunkäyntiin.

– Snellmannin mielestä naisen paikka oli kotona ja lasten siveyskasvatus oli naisen työtä. Yhteiskunta sen sijaan vaatii älyä ja kykyä hahmottaa suuria kokonaisuuksia, ja siksi sinne oli päästä vain miehillä. Naisten erilaista roolia perusteltiin äitiydel-

lä sekä myös fyysisellä heikkoudella, emotionaalisella ailahtelevaisuudella ja kyvyttömyydellä syvempään ajatustyöhön. Miehet olivat ihmisen prototyyppi, naiset poikkeamia säännöstä.

– Kansakoulun isänä tunnettu pappi Cygnaeus teki opintomatkoja Keski-Eurooppaan ja sai sieltä ideoita uudenaikaiselle kansanopetukselle. Hän vaati, että perusopetuksen pitäisi olla kaikkien oikeus, yhteiskuntaluokasta tai sukupuolesta riippumatta, Tastula kertoo.

Uuden testamentin arvot

Tastulan mukaan Uusi testamentti on antanut meille tärkeät arvot. Erityisesti Jeesuksen Vuorisaarnan opetus sekä Rakkauden kaksoiskäsky olivat radikaaleja oppeja Jeesuksen aikaisessa maailmassa, jossa koston laki – ”silmä silmästä, hampaasta” – oli yleisesti hyväksytty arvo.

– Näitä opetuksia meille on pantattu päähän, ja ne ovat vaikuttaneet kansakuntamme mentaliteettiin. Sotaveteraanit pitivät rintamalla kiinni kaveria ei jätetä -periaatteesta. Rakkauden kaksoiskäskystä siinäkin on kysymys. Uuden testamentin rakkauden oppi on ollut sivistyksen ja ihmisenä kasvami-sen ytimessä Suomessa. Toivottavasti se siellä myös pysyy, Tastula totea. ■

”Kirkko tukee yksin jääviä”

Yksinäisyys on Tastulan mielestä yksi tämän päivän vakavimmista kansansairauksista. Siihen ei vain suhtauduta yhtä suurella vakavuudella kuin ylipainoon tai kakkostyyppin diabetekseen.

– Hevosmiesten korkeakoulussa oppini saaneena väitän, että jokaisella meistä on tarve kuulua laumaan.

Liällinen oman edun tavoittelu on tullut monelle ensisijaiseksi arvoksi. Myös ihmissuhteet perustuvat usein hyödyn näkökulmaan.

– Oman edun tavoittelua perustellaan sillä, että se synnyttää hyvää automaattisesti myös muille. Mutta synnyttääkö se, Tastula kyseenalaistaa.

Ydintehtävät unohtuneet

Organisaatiokeskeinen ajattelukaan ei aina tuota parasta mahdollista tulosta. Moni organisaatio on muuttunut niin monimutkaiseksi tilaaja-tuottajamalliksi, että itse ydintehtävä on unohtunut uudistamisen ja jatkuvan tehostamisen vauhdissa.

– Sosiaalityö syntyi auttamaan ahdingossa olevia ihmisiä eteenpäin, eikä työn hallinnointi kuulunut ydintehtäviin. Välillä tuntuu, että roolit ovat nyt vaihtuneet, Tastula sanoo

– Odotan sitä päivää, jolloin lastensuojelun rankkaa kenttätöitä tekeväille maksetaan enemmän palkkaa kuin sille hallintoviranomaiselle, joka saa tehdä turvallisesti siistejä sisätöitä.

Neuvolasta tosielämän Tinder

Moni satavuotiaan Suomen sosiaalisista innovaatioista toimii yhä. Tastula näkee neuvolat kullannarvoisina. Neuvolatoiminta on kaikille ilmaista ja tavoittaa lähes kaikki äidit ja lapset. Parannusehdotuksiakin hän löytää.

– Äitiysneuvolassa mitataan, punnitaan ja rokotetaan, mutta yhä useammalla ihmisellä suurimmat murheet ovat sydämessä: yksinäisyyttä, ylivelkaantumista tai mielenterveysongelmia.

– Neuvolatoiminta voisi olla tosielämän Tinder, kohtaupaikka, jossa tsemppauskaverit potki-

sivat persuksiin ja rohkaisivat lähtemään vaikka harrastustoimintaan mukaan. Kaikkiin ongelmiin ei tarvita aina asiantuntijaa.

Tastula näkee tässä myös kirkon yhteistyökumppanuuden mahdollisuuden.

Kirkon rooli tänään

– On harmillista, että lähimmäisenrakkauden sanoma on osin unohtunut tänä päivänä. Olen omille lapsillenikin sanonut, että Jeesus oli kova jätkä. Siksi kristillisyyden ytimen toivoisi olevan enemmän läsnä ihmisen elämässä. Vihapuhe ei siihen kuulu.

– Kirkko näkyy usein julkisuudessa vanhatestamentillisena lakiuskona. Rakkauden ja tasa-arvoisuuden sanoma helposti unohtuu.

– Kirkolla on mahtava hengellinen sanoma, joka on jättänyt meille kansakuntana hienon eettisen perinnön. Vaikka ei olisi kovin uskonnollinenkaan, niin Uuden testamentin ihmiskuva ja Jeesuksen antama esikuva voisivat yhä olla monelle se ankkuri, joka pitää pään pinnan yläpuolella.

Vähemmän omaa napaa

– Kirkon tekemä diakonia- ja kasvatustyö tukee ihmistä, joka jää yksin ja avun ulkopuolelle. Maksan kirkollisveroni kiltisti, jos sillä rahalla autetaan ihmistä epätoivossa, pohtii Tastula ja tietää, että diakoniatyö voi olla viimeinen tolppa, johon voi nojata ennen luhistumista.

Tänä päivänä myös vapaaehtoistyö on nousussa. Elämää ei tarvitse rakentaa vain oman navan ympärille.

– Kannattaa jonain iltana kaivaa oma napa esiin ja tutkiskella sitä. Napahan on kaksipiippuinen juttu. Toisaalta se on hyvä muistutus siitä, miten alusta pitäen elämämme on ollut toisen ihmisen varassa. Toisaalta napa, jolla ei ole enää yhteyttä toiseen ihmiseen, on vain pieni kuoppa vatsapöydän välissä. Siihen ei mahdu edes 20 sentin kolikko, Tastula naurahtaa. ■

henki kulkee
.....

Voima kanssasi

Herramme ylösnousemuksen jälkeisenä helluntaina Jerusalemissa tapahtui kummaa. Opetuslapset olivat yhdessä rukoilemassa, kun yhtäkkiä ”tuli humaus taivaasta; kuin ”väkevä tuulispää, ja täytti koko huoneen...”, ”Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi...” Ap.t.2:1-4.

Kirkossa tunnustamme kolmiyhteisen Jumalan Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Minulle oli kauan hämärän peitossa, kuka on Pyhä Henki. Luterilaisena kasvaneena minulla oli kyllä käsitys ihmiseksi tulleesta Jeesuksesta ja Isästä taivaassa, mutta Pyhän Hengen käsittäminen tuotti ongelmia. Ymmärsin hänet vain jonakin epämääräisenä Jumalan voiman ilmaisuna, en persoonana.

Joitakin vuosia sitten käsitykseni muuttui seurakuntien työntekijöille tarkoitettussa New Wine -retriitissä, jossa kuulin eri ihmisten kokemuksia pyhästä hengestä. Siellä myös rukoiltiin – eikä vain puhuttu rukouksesta – ja tutustuttiin Raamattuun. Yhdessä rukoushetkessä sain sitten itse kokea oman helluntaihetkeni, jossa koin voimakkaasti Jumalan rakkautta ja läsnäoloa. Ajattelin ensin, että tämäkin hyvä kokemus Jumalan läsnäolosta jää pian vain muistoiksi, mutta toisin kävi. Se oli kuin kotiinpaluu, josta alkoi uudistumisen prosessi. Rukouselämäni elpyi, ja aloin pitkän kuivan kauden jälkeen lukea Raamattua, jonka sanat alkoivat elää uudella tavalla. Halu kertoa hyvän Jumalan todellisuudesta muille alkoi elää uudelleen, ja niin huomasi yhä useammin keskustelemani hengellisistä asioista.

Aloin myös rukoilla yhdessä ihmisten kanssa. Erityisesti asiakastyössä sain uuden työvälineen, kun rohkaistuini rukoilemaan asiakkaiden kanssa. Kyse ei ollut siitä, että olisin ikään kuin alkanut uuteen uskovaisten rooliin, vaan uudistumisen kokemuksesta, joka johti syvempään yhteyteen Isän kanssa. Ei ollut myöskään kyse siitä, että minusta olisi tullut jotenkin parempi kristitty, vaan olen edelleen se sama armoa tarvitseva luomus synnin todellisuuden suolaamassa arjessa.

Pyhän Hengen työllä ei ole kaavaa. Hän koskettaa yksinäisyydessä tai ollessamme yhdessä muiden kanssa, kokemuksen kautta tai ilman mitään tuntemuksia. Emme voi tempuun ja puristaen taikoa Häntä esiin. Kyse on vain siitä, uskallammeko pyytää Hänen läsnäoloaan. On kyse lahjasta, joka on tarkoitettu ”kaikille, jotka ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu” (Ap.t. 2:-38-39). Jeesus piti asiaa niin tärkeänä, että sanoi oman poismentonsa olevan välttämätön, jotta Isä voisi lähettää Pyhän Hengen ja Hän olisi heidän kanssaan aina. Hän tulisi olemaan toinen puolustajamme. Hän tulisi muistuttamaan meitä kaikesta, mitä Jeesus on sanonut (Joh. 14:15-26, 16:5-15). Hän antaisi voiman olla Jeesuksen todistaja. ■

1.

Monta leirivuorokautta kuuluu kesäsi?

2.

Miksi leirityö on tärkeää?

3.

Miten selviydyt leirirumman keskellä?

Satu Halonen
vastaava
diakoniatyöntekijä
Joensuu

- Kesäkaudella itselläni on muutama leirivuorokausi.
- Leiriläisille ne antavat mahdollisuuden virkistytymiseen, kohtaamiseen ja vertaistukeen. Myös seurakuntayhteyden merkitys on tärkeä.
- Varsinaista leirirumbaa ei itselläni ole. Ryhmätoiminnot lähellä luontoa, mm. seurakunnan kesäkodilla, tuovat mukavaa vaihtelua työhön.

Maria Lassila
nuorisotyönohjaaja
Pietarsaari

- Minulla on 12 leirivuorokautta kesällä, kaksi rippikoululeiriä.
- Leirityö on huipputärkeää, koska sieltä nuoret lähtevät mukaan seurakunnan nuorisoihmiin ja isokoulutukseen.
- Minä olen oikea leiri-ihminen eli rakastan leirillä olemista, vaikka olen ollut jo 33 vuotta töissä. Hyvä esityö ja selkeät määräykset helpottavat leirillä olemista. Siten kaikki tietävät tehtävänsä ja tekevät hyvää yhteistyötä.

Viivi Törmänen
nuorisotyönohjaaja
Inari

- Kahdeksan.
- Lapset ja nuoret tulevat ihan eri tavalla tutuiksi, kun asutaan saman katon alla useampi päivä. Leirit myös tukevat lasten ja nuorten itsenäistymistä ja uusien kontaktien luomista.
- Vaikka leirit ovatkin kuluttavia, niin niistä selviää, kun saa välillä purkautua työkavereille. Ja leirilaukussa pitää aina olla suklaata.

Julkisen tehtävän hoitamisaika

Muste on juuri kuivunut kuntavaalien tuloksista. Liiton lakimiesneuvontaan on jo tullut muutamia kysymyksiä julkisen tehtävän hoitamisen järjestämisestä suhteessa omaan virkaan kuuluviin tehtäviin. Aihepiirin lainsäädäntöön on myös tullut vastikään tarkennuksia.

Kokonaisuudessaan on varmasti seurakunnan etu, että sen viranhaltijat ovat aktiivisia myös seurakuntatoimensa ulkopuolella. Yhteistyö, ymmärrys ja vaikuttamisen mahdollisuudet lisääntyvät puolin ja toisin. Yleensä siis luottamustehtävien hoitamisesta sovitaan joustavasti ja ilman ongelmia, mutta on myös hyvä tietää taustalla oleva lainsäädäntö.

Kirkkolaissa säädetään, että viranhaltijalla ja työntekijällä on oikeus saada vapaata työstään kunnallisen luottamustoimen hoitamiseen siten kuin kuntalaisissa säädetään. Kuntalain mukaan luottamushenkilöllä on oikeus saada vapaata työstään kunnan toimielimen kokoukseen osallistumista varten. Työnantaja voi kuitenkin kieltäytyä vapaan antamisesta, jos työnantaja ei ole saanut tietoa tarvittavasta vapaasta viimeistään 14 päivää ennen kokouspäivää ja työnantajalla on kiel-

täytymiselleen työhön liittyvä painava syy. Kunnan toimieliimiä ovat kuntalain mukaan: valtuusto, kunnanhallitus ja sen jaostot, lautakunnat ja niiden jaostot, johtokunnat ja niiden jaostot sekä toimikunnat. Näiden kokouksiin on oikeus saada vapaata.

Muihin kunnan määräämiin luottamustehtäviin tai valtuustoryhmän kokoukseen osallistumista varten tarvittavasta vapaasta on erikseen sovittava työnantajan kanssa. Esimerkiksi siis vaikkapa vaalilautakunnan jäsenellä on lähtökohtainen oikeus saada vapaata luottamustoimensa hoitamiseen, mutta vaalilautakuntaan kuulumattoman vaaliavustajan kohdalla työnantaja voi tulla vapaapyyntönsä osalta kielteiseenkin lopputulokseen. Tällöin työnantajan on pyydettyessä annettava kirjallinen selvitys kieltäytymisestä perusteista. Asioiden järjestyksestä edesauttaa se lakiinkin kirjattu määräys, että kokousajankohdat on ilmoitettava työnanta-

jalle viipymättä sen jälkeen, kun ne ovat tiedossa.

Kirkon yleisen virka- ja työsopimuksen mukaan viranhaltijalle, joka on estynyt hoitamasta virkaansa julkisen luottamustoimen hoitamisen vuoksi, ei suoriteta palkkaetuja tältä ajalta. Työajattomien kohdalla tämä ei aiheuttane suuria ongelmia, koska työt on mahdollista järjestää kokousajankohdat huomioon ottaen, jolloin luottamustehtävä ei estä viranhoitoa. Jos kuitenkin kohdalle sattuu vaikkapa koko päivän kestävä luottamustehtävä, ansionmenetystä kompensoivat kuntalain mukaiset ansionmenetyskorvaukset. ■

Voit lähettää lakimiehelle ajankohtaisia kysymyksiä osoitteeseen
arja.lusa@knt.fi tai
tiina.laine@dtl.fi

KIMMO KAJOS
diakoni
Helsingin seurakuntayhtymä

Kenen joukoissa seison

ASEVELVOLLISUUTENI SUORITTAMISESTA on kulunut reilut kolmekymmentä vuotta. Yksitoista kuukautta palveltuani siirryin alikessun natsat kauluksissa reserviin. Kaveripiirissäni kaikki suorittivat palveluksen. Jotkut etenivät kunniaakkaasti reserviupseerikouluun toisten tyytyessä hieman rennommin ottein vaikkapa varusvaraston hoitajan tehtäviin, joista sitten kahdeksan kuukauden jälkeen kotiuduttiin sotamiehenä.

OLI IKÄLUOKASSA MYÖS JOITAIN

”HÖRHÖJÄ”, ei tosin omassa kaveripiirissäni, jotka hakeutuivat siviilipalvelukseen. Heitä ei kovin hyvällä katsottu. Sana sivari edusti vielä tuohon aikaan jotakin melko halveksittavaa. Tuntui oikealta, että he saivat sen myös tuta. Sivarit palvelivat pidempään kuin pisimmän palveluksen varusmiehet eli täyden vuoden. Nämä väärintoimijat siis saattoivat palvella vaikkapa vanhainkodissa lähihoitajan töitä tehden samaan aikaan, kun kahdeksan kuukauden sotilas ”rötväili” varusvaraston hyllyjen välissä Tex Willereitä lueskellen. En muista, että asian periaatteellisesta puolesta olisi kaveripiirissä kovinkaan paljoa keskusteltu. Intti-muistojen jakaminen riitti sekä sen toteaminen, että niin minä kuin sotamieskin olimme isänmaan toivoja, koska tunsimme toimineemme oikeiden normien mukaan.

AJATTELEN TUOTA MUISTELOA vähän samaan tapaan kuin eräs Nasaretin mies tapasi tehdä eli vertauksena. Vertauksena tämän päivän vastaaviin kysymyksiin, joista meillä on hyvin vahvat kannat, mutta

joista keskusteleminen tuntuu olevan ylivoimaisen vaikeaa. Näitä ovat kysymys tasa-arvoisesta avioliittolaista sekä suhtautuminen turvapaikanhakijoiden auttamiseen. Toinen kuohuttaa kirkkoa sisältä päin ja toinen on asettanut kirkon kritiikin kohteeksi sen asetuessa puolustamaan kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneita. Molemmista kuitenkin vahva tunne oikeassa olemisesta määrittää kannan.

YHTEISTÄ NÄISSÄ KYSYMYKSISSÄ

on se, että niin hetero kuin kantasuomalainenkin on ikään kuin asioiden yläpuolella eikä omaan toimintaan liity mitään kritisoitavaa. Aika ajoin Hermannin diakoniatalollakin käydään leppoisia ”turpakäräjiä” naisseikkailuista ja syrjähyppyistä ajatuksella, että ne ikään kuin kuuluvat luonnollisena ja hauskana osana elämään. Homoseksuaalisuuden tullessa puheeksi vakavoituminen tapahtuu hetkessä

ja raamatunlauseita nostetaan kantojen perusteiksi. Maahanmuuttokysymyksissä yksi mielipiteen peruste on kännykkä. Ei ihminen voi olla todellisessa hädässä, jos hänellä kerran on matkapuhelin.

MISSÄ ON POHDINTA siitä, millaisen, kuinka pitkän ja kuinka kipeän tien kukakin on joutunut kulkemaan? Miksi keskusteleminen on niin vaikeaa? Arjen tasolla aitoa vuorovaikutusta syntyy valitettavan vähän, eikä toisen kuuleminen ole helppoa. Ei se ollut itsestään selvää muinoin itsellenikään, mutta kehitystä tapahtuu. Olen muuten nykyisin siviilipalvelusmies. Kieltäydin kertausharjoituksista 90-luvun alussa. Mielipidetä saa, kannattaa ja pitää tarkastella. ■

Oli ikäluokassa myös joitain ”hörhöjä”.

Kirkon diakonian päivät

Lahdessa 13.–15.9.2018.

Sisu-päivät jäsenille

13.11. Oulussa

15.11. johtaville työntekijöille Vantaalla

17.11. Mikkelissä

Ilmoittautuminen tarkempine tietoineen avataan Dtl:n jäsensivulle elokuussa.

KNT mukana kasvatuksen hiippakunnallisissa tapaamisissa

6.–7.9. Nuorisotyön syyseminaari, Haapaniemen hiippakuntakartano, Kuortane

20.–22.9. Armon juhlat, reformaatoristeily Tukholmaan

26.9.2017. Hotelli Iso-Valkeinen, Kuopio

27.9. Jäsentapaaminen Myö ja työ -päivillä klo 14.30

10.–12.10. Forum för kristen fostran i Tammerfors

Luottamusmieskoulutus

5.–6.10. Vakavan luottamusmieskurssi, Majatalo Onnela, Tuusula

Johtavien nuorisotyöntekijöiden työkokous

6.–7.11. Majatalo Onnela, Tuusula

DIAKONIATYÖNTEKIJÖIDEN LIITTO

Toiminnanjohtaja
Tiina Laine
TtM, diakonissa
Puh. 010 2190 303
tiina.laine@dtl.fi

Puheenjohtaja 2017
Saara Huhanantti
sosionomi (YAMK), diakoni
Puh. 050 593 5503
saara.huhanantti@evl.fi

Asiamies
Marko Pasma
sosionomi (YAMK), diakoni
Puh. 010 2190 305
marko.pasma@dtl.fi

Varapuheenjohtaja 2017
Carita Riitakorpi
diakonissa, terveydenhoitaja
Puh. 050 303 0574
carita.riitakorpi@evl.fi

Toimistoassistentti
Liisa Rossi
yo-merkonomi
Puh. 010 2190 301
liisa.rossi@dtl.fi,
toimisto@dtl.fi

Lakimies
Maarit Laurikainen
OTM, KTM
Puh. 050 406 6240
lakimies@dtl.fi

KIRKON NUORISOTYÖNTEKIJÖIDEN LIITTO

Toiminnanjohtaja
Arja Lusa
sosionomi ylempi amk
Puh. 044 595 8562
arja.lusa@knt.fi

Puheenjohtaja 2016-2018
Ilkka Kalliokoski
nuorisotyönohjaaja
Puh. 040 547 1888
puheenjohtaja@knt.fi

Jäsenpalvelusihteeri
Ruth Kähkönen
merkonomi
Puh. 044 595 8566
jassenpalvelu@knt.fi

Varapuheenjohtaja 2016-2017
Tero Fleminch
johtava nuorisotyönohjaaja
Puh. 050 461 0568
tero.fleminch@evl.fi

Lakimies
Maarit Laurikainen
OTM, KTM
Puh. 044 771 8668
lakimies@knt.fi

LIITY JÄSENEKSI

KUTSU ROHKEASTI liittoon kuuluttomia kollegoitasi mukaan toimintaan. Yhdessä voimme enemmän! Varsinaiseksi jäseneksi voit liittyä seuraavasti:
Dtl: www.dtl.fi, soittamalla Liisa Rossille puh. 010 2190 301 tai sähköpostitse toimisto@dtl.fi
KNT: www.knt.fi, tai sähköpostitse jassenpalvelu@knt.fi tai soittamalla 044 595 8566. **Opiskelijajäseneksi** voit liittyä netissä www.dtl.fi tai www.knt.fi

TYÖTTÖMYYSKASSA hoitaa työttömyyteen ja esimerkiksi vuorotteluvapaaseen liittyviä asioitamme. Erko – Erytiskoulutettujen työttömyyskassa, puh. 09 7206 4343 (ma-to klo 12-15), www.erko.fi

KÄYTÄ HYÖDYKSESI jäsenetusi, joihin voit tutustua verkkosivuiltamme www.dtl.fi ja www.knt.fi

GRA! RIPARIN VIIMEINEN YÖ

© JUHO RINNE 2017

NUORI KIRKKO RY:N PAIKAT SINUA JA TYÖTÄSI VARTEN

ONNISTUNEET PUITTEET NUORTEN LEIREILLE REMONTOIDUISSA HUONEISSA

Iloista tekemistä vuoden-ajasta riippumatta. Olemme lisänneet piha-aktiviteettejamme ryhmien käyttöön.

Kysy edullisia rippileiripakettejamme!

SEURAKUNTIEN RETKIPÄIVÄT PARTAHARJULLE

Uusi esteetön Suomen pisin luontopolku ja kotarakennus sekä pyhiinvaelluspolku Ristikiven kirkon maastoihin.

Kysy puolen päivän tai yön yli senioriretkipakettejamme!

Uusi Tievakota

Tievakappeli

TULE RYHMÄSI KANSSA TIEVATUVALLE JA ...

- Majoitus mahdollisuus aina hotellitason huoneista savottakämpämajoitukseen.
- Uutena 50 hengen grillikota
- Iso hirsisauna takkatupineen 30 hengelle
- Kuntosali ja pelihuone
- Tievakappeli, Suomen vanhin turistikirkko.

... NAUTI SAMALLA LAPIN LUONNOSTA

Tievan pihalta kesällä suoraan Saariselän tunturialueen polveilevaan maastoon kansallispuiston sykkeessä ja talvella mahdollisuus laajaan latuverkostoon, yli 200 km hoidettuja latuja. Tekemistä vuoden ajasta riippumatta.

Kysy edullisia rippileiripakettejamme!

Maanmainiot koulutus-, leiri- ja retkipaikat. Tervetuloa meidän paikkoihin, toivottavat isännät

Eija Sorjonen

Pieksämäellä
Partaharjun toimintakeskus

• 044 725 4124 • partaharju@nuorikirkko.fi
• www.partaharju.info

Henry Välitä

Saariselällä
Retkeily- ja kurssikeskus Tievatupa

• 040 820 7110 • tievatupa@nuorikirkko.fi •
www.tievatupa.fi